

२०७३ पौष ११ सोमबार २६-१२-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
“मीठे बच्चे- दिलवाला बाबा आउनु भएको छ तिमी बच्चाहरूको दिल लिनको लागि, त्यसैले
साफ दिल बना।”

प्रश्न:- सत्ययुगी पदको आधार मुख्य कुन कुरामा छ ?

उत्तर:- पवित्रतामा। मुख्य हो नै पवित्रता। सेन्टरमा जो आउँछन् उनलाई बुझाउनु छ- यदि पवित्र बनेनौं भने ज्ञान बुद्धिमा अडिन सक्दैन। योग सिक्दा-सिक्दै यदि पतित बन्यौं भने सबैथोक माटोमा मिल्छ। यदि कोही पवित्र रहन सक्दैन भने क्लासमा नआओस्, उसको पर्बाह गर्नु छैन। जसले जति पढ्छ, पवित्र बन्छ, त्यति धनवान बन्छ।

गीत:- आखिर वह दिन आया आज...

ओम् शान्ति। रूहानी बच्चाहरूलाई थाहा छ- अहिले त्यो दिन फेरि आएको छ। कुनचाहिँ? यो त केवल तिमी बच्चाहरूले नै जान्दछौ- यहाँ फेरि स्वर्गको आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना भइरहेको छ अर्थात् लक्ष्मी-नारायणको राज्य स्थापना भइरहेको छ। त्यसैले बच्चाहरूलाई कति खुशी हुनुपर्छ। जुन पतित-पावन बाबालाई हामीले पुकाछौं, उहाँ आउनु भएको छ। उहाँ मुक्तिदाता, गाइड हुनुहुन्छ अथवा दुःख हर्ता सुख कर्ता हुनुहुन्छ। एकपटक मुक्त गरेपछि फेरि फँस्छौं कसरी! यो कसैलाई पनि थाहा छैन। यस्तो पत्थरबुद्धि मनुष्यहरूलाई सम्झाउन कति मेहनत लाग्छ। इयुटी पनि हेर कस्तो राखिएको छ? विकारी पतित कपडालाई सफा गर्ने। आत्मा र शरीर दुवै पवित्र त देवताहरूको नै हुन्छन्। रावणराज्यमा शरीर त कसैको पवित्र हुन सक्दैन। शरीर त पतित छ नै। यी सबै कुरालाई कसैले बुझेका छैनन्, आत्मा केही पवित्र छ भने प्रभाव निक्किलिन्छ तर फेरि पनि पतित त बन्नु नै छ। पतित-पावन बेहदका बाबा आएर भन्नुहुन्छ- यी ५ विकार शैतान हुन्, यसलाई छोड। यदि मैले भनेको मान्दैनौ भने तिमीलाई धर्मराजले हैरान गर्नेछ। तिमीले सर्वशक्तिमान् अधिकारीले भनेको मान्दैनौ भने धर्मराजले धेरै कडा सजाय दिन्छन्। बाबा आउनु भएको छ पावन बनाउन। तिमीलाई थाहा छ- हामी नै पावन देवी-देवता थियौं, अहिले हामी पतित बनेका छौं। अब तुरुन्तै त्यो (पतितपना) छोडिदिनु पर्छ। देह-अभिमान पनि शैतानको मत हो, त्यो पनि छोड्नु पर्छ। पहिलो नम्बरको जुन विकार छ, त्यो पनि छोड्नु पर्छ। त्यो दिन पनि आउनेछ, बाबासँग यस सभामा कुनै पतित बस्न सक्दैन, कसैलाई पनि अनुमति मिल्दैन। भनिनेछ- विकारी पतितलाई निकाल बाहिर। इन्द्र सभामा आउन दिइने छैन। फेरि कोही जति नै करोडपति होस् वा के होस्, सभामा आउन सक्दैन। हुन त उनलाई बाहिर सम्झाइन्छ। तर बाबाको सभामा अनुमित दिइँदैन। अहिले अनुमति दिइन्छ- आकर्षणको लागि। फेरि दिइँदैन। अहिले पनि बाबाले सुन्नुहुन्छ। कुनै पतित आएर बसेको छ भने बाबालाई राम्रो लाग्दैन। यस्ता धेरै छन्, जो लुकेर आएर बस्छन्। यस्तो-यस्तोले धेरै सजाय खानुपर्छ। मन्दिरहरू, टिकाणेहरूमा स्नान गर्न जान्छन्। विना स्नान कोही पनि जाँदैन। त्यो हुन जान्छ स्थूल स्नान। यो हो ज्ञान स्नान। यसबाट पनि शुद्ध हुनुपर्छ। कुनै मांसाहारी पनि आउन सक्दैन। जब समय आउनेछ, अनि बाबा कडा बन्नुहुन्छ। दुनियाँमा हेर भक्तिको कति जोड छ। जसले अधिक शास्त्र पढ्छन्, उनले शास्त्रको पदवी लिन्छन्। तिमीले अहिले संस्कृत आदि सिकेर के गर्छौं? बाबा त भन्नुहुन्छ- सबैथोक

२०७३ पौष ११ सोमबार २६-१२-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन भुल। केवल एक बाबालाई याद गन्थौ भने तिमि पवित्र बनेर विष्णुपुरीको मालिक बन्छौ। जब यी कुरालाई राम्रोसँग बुझ्नेछौ तब यो शास्त्र आदि सबै बिसिन्छौ। यो जुन पढाइ पढेर वकिल आदि बन्छन्, ती सबैभन्दा उच्च पढाइ यो हो, जुन ज्ञानसागर परमात्मा आएर पढाउनुहुन्छ। उहाँलाई भन्दछन् पनि पतित-पावन आउनुहोस्। तर यो बुझ्नेका छैनन्- हामी पतित छौं। बाबाले त यो सम्झाइरहनु हुन्छ- सत्ययुगलाई भनिन्छ रामराज्य, कलियुगलाई भनिन्छ रावण राज्य। यस समय सबै पतित छन्, पावन देवी-देवताहरू त मन्दिरहरूमा पुजिन्छन्। उनको अगाडि गएर पतितहरूले टाउको टेक्छन्। यसबाट सिद्ध भयो- उनीहरू पवित्रतामा सबैभन्दा उच्च हुन्। सन्यासीहरू भन्दा पनि उच्च हुन्। संन्यासीहरूको मन्दिर कहाँ बन्छ र। अहिले जब तमोप्रधान भक्ति सुरु भयो, अनि उनीहरूको चित्र राख्न थाले। त्यसलाई भनिन्छ तमोप्रधान भक्ति- मनुष्यको पूजा, ५ तत्त्वहरूको पूजा। जब सतोप्रधान भक्ति थियो, त्यतिबेला एकको पूजा हुन्थ्यो। त्यसलाई भनिन्छ अव्यभिचारी भक्ति। देवताहरूलाई पनि यस्तो उहाँले नै बनाउनु भएको हो। त्यसैले पूजा पनि हुनुपर्छ एकको। तर यो पनि ड्रामा बनेको छ। सतोप्रधान सतो रजो तमोमा आउनु नै छ। यहाँ पनि यस्तै छन्। कुनै सतोप्रधान बन्छन्, कुनै सतो, कुनै रजो, कुनै तमो।

सत्ययुगमा फस्टक्लास सफाइ रहन्छ। वहाँ शरीरको त कुनै मूल्य हुँदैन। बिजुलीमा राख्यो, खलास। यस्तो होइन हड्डी आदि कुनै नदीमा बगाउँछन्। यस्तो पनि होइन शरीरलाई कहीं उठाएर लैजान्छन्। यो कष्टको कुरा हुँदैन। बिजुलीमा राख्यो, खलास। यहाँ शरीरको पछाडि कति मनुष्य रुन्छन्। याद गर्छन्। ब्राह्मण खुवाउँछन्। वहाँ यो कुनै पनि कुरा हुँदैन। बुद्धिले काम लिनु पर्ने हुन्छ। वहाँ के-के हुन्छ! हो नै स्वर्ग। यो हो नै नर्क, झुटो खण्ड। त्यसैले गायन गरिएको छ- झूटो काया, झूटो माया... सरकारले भन्छ- गाई हिंसा बन्द गर। उनीहरूलाई लेख्नुपर्छ- पहिला यो हिंसा हो धेरै ठूलो। एक अर्कामा काम कटारी चलाउनु- यो हिंसा बन्द गर। यो काम महाशत्रु हो। आदि मध्य अन्त्य दुःख दिन्छ, यसलाई जित। तिमि पवित्र बन्यौ भने पवित्र दुनियाँको मालिक बन्छौ। वहाँ देवताहरूको नयाँ रगत हुन्छ। उनीहरूले भन्छन्- बच्चाहरूको नयाँ रगत हुन्छ। तर यहाँ नयाँ रगत कहाँबाट आयो! यहाँ पुरानो रगत छ। सत्ययुगमा जब नयाँ शरीर मिल्छ, तब रगत पनि नयाँ हुन्छ। यो शरीर पनि पुरानो छ भने रगत पनि पुरानो। अब यसलाई छोड्नु छ र पावन बन्नु छ। त्यो त बाबा सिवाए कसैले बनाउन सक्दैन। सबैका धर्म अलग-अलग छन्। हर एकले आफ्नो धर्मको शास्त्र पढ्नु छ। संस्कृतमा मुख्य हो गीता। बाबा भन्नुहुन्छ- म संस्कृत कहाँ सिकाउँछु र। जो भाषा यी ब्रह्माले जान्दछन्, म त्यसमा नै सम्झाउँछु। मैले यदि संस्कृतमा सुनाएँ भने बच्चाहरूले कसरी बुझ्न सक्छन्? यो कुनै देवताहरूको भाषा होइन। कहिलेकाहीँ बच्चीहरू आएर वहाँको भाषा बताउँछन्। यो भाषा सिकेर शरीर निर्वाह अर्थ कसैले लाख, कसैले करोड कमाउँछन्। यहाँ तिमिले कति कमाई गरिरहेका छौ। तिमिलाई थाहा छ- सत्ययुगमा हामी महाराजा महारानी बन्छौं। जति धेरै पढ्छौ, त्यति धेरै धनवान बन्छौ। गरिब र धनवानमा फरक त रहन्छ नि। सारा आधार छ पवित्रतामा। सेन्टरमा जो आउँछन्, उनलाई बुझाउनु छ- यदि पवित्र बनेनौ भने ज्ञान बुद्धिमा अडिँदैन। ५-७ दिन आएर फेरि पतित बन्यो भने ज्ञान समाप्त। योग सिक्दा-सिक्दै यदि पतित बन्यौ भने सबैथोक माटोमा मिल्छ। यदि कोही पवित्र बन्न सक्दैन भने उसलाई लिएर नआऊ। पर्बाह कहाँ गर्नु छ र। जन्म-जन्मान्तरको पापहरूको बोझ शिरमा छ।

२०७३ पौष ११ सोमबार २६-१२-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन त्यो याद विना कसरी उत्रिन्छ! गायन पनि छ— सेकेण्डमा जीवन मुक्ति। बाबाले जे भन्नुहुन्छ, त्यो गर्नु छ। सारा दुनियाँले बोलाउँछन्— हे पतित-पावन आउनुहोस्, हामी पतित छौं तर पावन कोही बन्दैनन्। त्यसैले वापस कोही जान सक्दैन। उनीहरूले ब्रह्मलाई परमात्मा सम्झेर याद गर्छन्। परमात्मा के हो? यो ज्ञान कसैलाई पनि छैन। ब्रह्म कुनै परमात्मा होइन। न ब्रह्ममा कोही लीन हुन सक्छ। फेरि पनि पुनर्जन्ममा त सबैलाई आउनु नै छ किनकि आत्मा अविनाशी हो। उनीहरूले सम्झन्छन्— बुद्ध वापिस गए। तर उनले स्थापना गरे भने अवश्य पालना पनि गर्छन्। नत्र पालना कसले गर्छ? ऊ वापस कसरी जान सक्छ? तिमीले यस्तो कहाँ भन्छौ र— हामी मुक्तिमा गएर बसौं। तिमीलाई थाहा छ— हामीले आफ्नो धर्म स्थापना गरिरहेका छौं फेरि पालना पनि गर्नेछौं। त्यो पावन धर्म थियो, अब पतित बनेका छौं। आउँछन् पनि उनै, जो यस धर्मका हुन्। यो कलमी लागिरहेको छ। सबैभन्दा सुन्दर वृक्ष यो देवी-देवता धर्मको हो। यसको स्थापनाको कार्य भइरहेको छ। शास्त्र आदि जति पनि बनाएका छन्, सबै हुन् भक्ति मार्गको लागि। एक बाबाको नै गायन छ, जसले आएर मनुष्यबाट देवता बनाउनुहुन्छ। त्यसैले यस्तो बनाउने बाबालाई कति राम्रोसँग याद गर्नुपर्छ। यो पनि जान्दछौ— ड्रामा अनुसार भक्ति मार्ग पनि चल्नु नै छ। वास्तवमा सर्वका सद्गतिदाता एक हुनुहुन्छ, त्यसैले पूजा पनि एकको गर्नुपर्छ। देवी-देवता जो सतोप्रधान थिए, उनै ८४ जन्म भोगेर तमोप्रधान बनेका छन्। अब फेरि सतोप्रधान बन्नु छ। त्यो बाबाको याद सिवाय बन्न सकिँदैन। न कसैमा बनाउने ताकत छ। याद पनि एकलाई नै गर्नु छ। यो हो अव्यभिचारी याद। अनेकौंलाई याद गर्नु— त्यो हो व्यभिचारीपन। सबैको आत्माले जान्दछ— शिव हाम्रो बाबा हुनुहुन्छ, त्यसैले सबैतिर जहाँ पनि हेर शिवलाई पूजा गर्छन्। देवी-देवताहरूको अगाडि पनि शिवलाई राखिएको छ। वास्तवमा देवताहरूले त पूजा गर्दैनन्। गायन पनि छ— दुःखमा स्मरण सबैले गर्छन्, सुखमा कसैले गर्दैनन्। फेरि देवताहरूले पूजा कसरी गर्छन्! त्यो हो गलत। झूटो महिमा कहाँ देखाउनु छ र। शिवबाबालाई चिनेकै कहाँ छन् र, जसले गर्दा याद गर्न सक्नु। त्यो चित्र हटाइदिनु पर्छ। बाँकी पूजा गर्नेवाला सिंगल ताजधारी देखाउनु पर्छ। साधु-सन्त कसैको पनि लाइटको ताज हुँदैन। त्यसैले ब्राह्मणलाई पनि लाइटको ताज देखाउन सकिँदैन। जसको ज्ञानमा पूरा ध्यान हुन्छ, उसले करेक्शन पनि गरिरहन्छ। अभुल त कोही बनेको छैन। भूल त भइ नै रहन्छ। त्रिमूर्तिको चित्र कति राम्रो छ। उहाँ बाबा, यी दादा। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीले मलाई याद गर्नुभन्दा भने यो बन्छौ। देही-अभिमानि बन्नु छ। आत्माले भन्छ— मेरो बाबा बाहेक अरू कसैमा ममत्व छैन। हामी यहाँ रहेर पनि शान्तिधाम र सुखधामलाई याद गर्छौं। अब दुःखधामलाई छोड्नु छ। तर जबसम्म हाम्रो नयाँ घर तयार हुँदैन, तबसम्म पुरानो घरमा रहनु छ। नयाँ घरमा जान लायक बन्नु छ। आत्मा पवित्र बनेपछि त फेरि घर जान्छ। कति सहज छ। मूल कुरा यो बुझ्नु पर्नेछ— परमात्मा को हुनुहुन्छ र यी दादा को हुन्? बाबाले यिनीद्वारा वर्सा दिनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू मनमनाभव। मलाई याद गर्नुभन्दा भने तिमी पावन देवता बन्छौ, सत्ययुगमा। बाँकी सबै त्यतिबेला मुक्तिधाममा रहन्छन्। सबै आत्माहरूलाई शान्तिधाममा लैजानेवाला बाबा नै हुनुहुन्छ। छ कति सहज। बच्चाहरूलाई धेरै खुशी हुनुपर्छ। दिल धेरै सफा हुनुपर्छ। भनिन्छ— दिल साफ भए मुराद हासिल। दिल आत्मामा हुन्छ। सत्य दिलवर आत्माहरूको बाबा हुनुहुन्छ। दिल लिने दिलवाला बाबालाई भनिन्छ। उहाँ आउनुहुन्छ नै सबैको

२०७३ पौष ११ सोमबार २६-१२-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन दिल लिनको लागि। संगममा आएर सबैको दिल लिनुहुन्छ। आत्माहरूको दिल लिनेवाला परमात्मा। मनुष्यहरूको दिल लिनेवाला मनुष्य। रावण राज्यमा सबै एक अर्काको दिललाई खराब गर्नेवाला छन्।

तिमी बच्चाहरूलाई कल्प पहिले पनि यस त्रिमूर्तिको चित्रमा सम्झाउनु भएको थियो, त्यसैले त अहिले पनि बनेको छ नि। अवश्य सम्झाउनु पर्ने हुन्छ। अहिले कति चित्र निकलेका छन्, सम्झाउनको लागि। सिँढी कति राम्रो छ। फेरि पनि बुझ्दैनन्। अरे तिमीहरूले नै ८४ जन्म लिएका हो। यो अहिले अन्तिम जन्म हो। हामी त शुभ नै बोल्छौं। तिमीहरूले यस्तो किन भन्छौ- मैले ८४ जन्म लिएको छैन। त्यसो हो भने त तिमी स्वर्गमा आउँदैनौ। फेरि पनि नर्कमा नै आउँछौ। स्वर्गमा आउनै चाहँदैनौ। यहाँ नै स्वर्ग बन्नु छ। यो त हिसाब हो बुझाउनको लागि। महारथीले राम्रोसँग सम्झाउन सक्छन्। सेवा गर्ने उल्लास राख्नुपर्छ- गएर कसैलाई दान दिउँ। धन छँदै छैन भने दान दिने ख्याल पनि आउँदैन। पहिले सोध्नुपर्छ- के आशा लिएर आउनु भएको हो? यहाँ दर्शनको कुरा छैन। बेहद बाबासँग बेहदको सुख लिनु छ। दुई वटा पिता हुनुहुन्छ नि। बेहदको बाबालाई सबैले याद गर्छन्। बेहदको बाबासँग बेहदको वर्सा कसरी मिल्छ, त्यो आएर बुझ्नुहोस्। यो पनि बुद्धिमान्ते नै बुझ्नेछ। राजाई लिनेवाला छ भने छिट्टै बुझ्दछ। यहाँ त बाबा भन्नुहुन्छ- घर बसेर, कामकाज गर्दै केवल बाबालाई मात्र याद गर्नु भन्ने पाप मेटिन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) कहिले पनि एक अर्काको दिल खराब गर्नु छैन। सेवा गर्ने उल्लास राख्नु छ। ज्ञान धन छ भने दान अवश्य गर्नु छ।
- २) नयाँ घरमा जानको लागि स्वयंलाई लायक बनाउनु छ। आत्मालाई यादको बलद्वारा पावन बनाउनु छ।

वरदान:- आफ्नो भाग्य र भाग्य विधाताको गुण गाउने, सदा प्रसन्नचित भव

सबै ब्राह्मण बच्चाहरूलाई जन्मिने बित्तिकै ताज, तख्त, तिलक जन्म सिद्ध अधिकारको रूपमा प्राप्त हुन्छ। त्यसैले यस भाग्यको सितारालाई देख्दै आफ्नो भाग्य र भाग्य विधाताको गुण गाइराख, तब गुण सम्पन्न बन्छौ। आफ्नो कमजोरीहरूको गुण नगाऊ। भाग्यको गुण गाइराख, प्रश्नहरूबाट पार रहने गर तब सदा प्रसन्नचित रहने वरदान प्राप्त हुन्छ। फेरि अरूलाई पनि सहज नै प्रसन्न गर्न सक्छौ।

स्लोगन:- एकनामी र इकनामीसँग चल्नु नै ब्राह्मण जीवनमा सफलताको आधार हो।